

Cacao

Fitxa tècnica

Companyia: **Dagoll Dagom**

Obra de teatre: **Cacao**

Data: **6 i 7 de desembre de 2000**

Lloc: **Teatre Municipal de Girona**

Aquesta última obra de Dagoll Dagom és un compendi entre teatre i espectacle musical. En ell es tracta la crisi d'una generació madura que passa pàgina i mira a on han quedat les seves ideologies, radicalisme, il·lusions i ideari de joventut quan entra en escena una persona del passat. Aquest personatge és un amic de joventut, un immigrant d'un país del Carib, de Cuba. Juntament amb aquest personatge, hi ha tot el seu cercle d'amistats, coneguts i persones de la seva mateixa condició de llatins i caribenys acompanyats sempre del son cubà. El desencant dels primers juntament amb la generació dels fills joves, que és superficial i limitada, contrasta amb l'esperança dels que arriben buscant una vida millor. A partir d'aquí s'estableix una sèrie rocambolesca d'embolics i de relacions divertides i tràgiques entre dos móns que es relacionen però no es troben... però que farà que la vida d'uns i dels altres canviï amb aquesta trobada.

En el programa de l'obra, el seu director, Joan Lluís Bozzo, que amb la col·laboració d'Anna Rosa Cisqueuella i Miquel Periel, també és l'autor de l'adaptació de l'obra original, el còmic "La course du rat", de Gerard Lauzier, assenyala que:

"... Aquesta fascinació per l'exotisme es troba a la base de tota la nostra patètica i tragicòmica relació amb el Carib, que va començar molt malament amb el colonialisme i segueix pitjor amb el vergonyós turisme sexual de la contemporaneïtat.

Els altres, els immigrants, els exiliats; estan buscant un forat pel qual esmunyir-se en la societat del benestar de la qual ens sentim orgullosos i en som tan mereixedors com ells.

-Vostès sí que són feliços -sembla que ens diuen des de les seves experiències de desarrelament i d'indocumentació en un país de nous rics com és el nostre.

-Vostès sí que són feliços -els contestem nosaltres des de la nostra insatisfacció de nens mimats que deixen el plat a mig menjar.

D'aquestes mirades parla aquest espectacle en el qual cadascú suposa que la felicitat, el plaer continuat, i per tant impossible, es troba a l'altra banda de l'Oceà. I després, el resultat és que aquesta no era enlloc, o era a tot arreu, però no sabíem trobar-la... Quin cacao!

Opinió personal

Aquest és un espectacle de reflexió sobre dos móns, dues maneres de viure la vida i sobre dues realitats ben diferents que es posen una de cares a l'altra. No hi ha enfrontament. Tot és en clau d'humor, un humor àcid que fa que et qüestionis una sèrie de premisses, judicis previs que com a això sempre estan equivocats. Res no és absolut, res no és veritat. Tot és canviant, el que és bo per avui potser no ho serà per demà. No ens aferrem tant al que tenim, al que veiem perquè no és real, tot està condicionat...

Adéu als somnis. No, tampoc, però piquem de peus a terra... En l'obra es descriu un aspecte de la realitat, la dels somnis i ideals que se'n van anar, la de que no tot és felicitat per més que es balli al so d'un ritme cubà, de la hipocresia social, de la imatge que ens fem del que no coneixem, de la superficialitat...

Amb aquesta obra, Dagoll Dagom aconsegueix que riguem de nosaltres mateixos, que també d'això es tracta, perquè, de fet, la vida mateixa, déu n'hi do que embolicada i "cacaotica" que pot ser.

Tots estem immersos en un gran CACAU però el bo del cas és veure-ho i saber-ho discriminar, fer crítica constructiva si cal i si més no agafant-nos-ho amb un somriure quan no hi ha més remei.

Obra constructiva i divertida, alhora, amb uns grans actors i ballarins, una bona estona i per a tots els públics, què es vol més... ■

Glòria Camps